

سبک ارتباط

رازهایی درباره اوتیسم که شاید من و شما ندانیم

آشتی با دنیای در خودماندها

ترجمه و تنظیم: محمدرضا سهیلی فر

اغلب والدین فرزندان اوتیسم معتقدند بیشترین آسیب روانی که به فرزندان وارد می‌شود، هنگام آموزش و یادگیری آنهاست. افراد غیراوتیسمی، بچه‌های دارای اوتیسم را به عنوان یک بیمار بزرگ می‌بینند که این طرز برخورد باعث می‌شود والدین آنها در طول چرخه زندگی کودک همواره در حالت ناامیدی و اندوه زندگی کنند. این غم و اندوه صرفاً به خاطر خود کودک اوتیسم نیست. والدین امیدوار هستند و انتظار دارند که این ناراحتی زمانی خاتمه یابد.

بسیار از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

اوتیسم دیواری غیر قابل نفوذ نیست
والدین سعی می‌کنند با کودک اوتیسمی خود ارتباط برقرار کنند ولی کودک پاسخ نمی‌دهد. او آنها را نمی‌بینند. والدین نمی‌توانند بسا او ارتباط بگیرند و هیچ اتفاقی نمی‌افتد. احتمالاً این سخت‌ترین چیز برای مواجهه باوست. اما در واقع تنها چیزی که در دست نیست همین است. دوباره به او نگاه می‌کنند. سعی می‌کنند به عنوان پدر و مادر کودک و به کمک درک خود از فرزندان عادی، احساسات پدانه و مادرانه و تجارب خود از رابطه عادی را به کار گرفته تا با او ارتباط برقرار کنند. ولی کودک به هیچ وجه نمی‌تواند به عنوان بخشی از این سیستم ارتباطی که والدین انتظارش را دارند به آنها بدهد. اما این بدان معنا نیست که کودک در همه موارد ناتوان است. بلکه تنها این را نشان می‌دهد که والدین برای خود یک سیستم مشترک و یک درک مشترک از نشانه‌ها و مفاهیم دارند که فرزندان با آنها به اشتراک نمی‌گذارند. به ظاهر سعی می‌کنند با کسی صحبت نکنند که درکی از زبان آنها ندارد. طبیعی است فردی که متوجه صحبت شما نشود، پاسخی را هم که انتظار دارید، نخواهد داد و ممکن است تمام این تعامل، گیج‌کننده و ناخوشایند بشود.

جدا کرد، ولی اگر این امکان هم وجود داشت، فردی که به‌وجود می‌آمد دیگر آن شخصی نبود که زندگی با او را شروع کرده بود دید. درک این مطلب مهم است. بنابراین لحظه‌ای فکر کنید:

اوتیسم هم شیوه‌ای برای بیوندن می‌تواند است. نمی‌توان کودک را از اوتیسم جدا کرد.

بنابراین هنگامی که پدر و مادر می‌گویند: «آرزو می‌گویند این است که من آرزو می‌کنم فرزند مبتلا به اوتیسم من وجود نداشته باشد و کاش به جای او کودک دیگری (غیراوتیسم) داشتم. این چیزی است که والدین وقتی به حال و وضع خود افسوس می‌خورند، در درون خود می‌شنوند. وقتی که از وجود کودک اوتیسمی خود خجالت می‌کشند. این چیزی است که ما می‌شنویم.

وقتی که آنها برای شفای کودک خود دعا می‌کنند. این احساسی است که می‌فهمیم. وقتی امید و آرزوهای خود را می‌گویند، بزرگ‌ترین آرزویشان این است که یک روز کودک‌شان شفا پیدا کند و فرد دیگری از پشت چهره‌او ظاهر شود.

سبک زندگی ۸۸۴۸۴۷۱

سبک زندگی

۸۸۴۸۴۷۱ سبک زندگی

سبک تربیت

آنچه پدر و مادرها باید درباره تشویق و تنبیه بچه‌ها بدانند

کل شخصیت کودک را زیر سؤال نبرید

سمیه باستین

کودک از زمان تولد تا رسیدن به بلوغ ذهنی و جسمی نیازمند حمایت و کمک والدین خود، برای شکل‌گیری شخصیتش است. شکل‌گیری شخصیت در کودکان نیازمند عوامل گوناگونی مانند تربیت و آموزش دادن است. از این رو سعی و تلاش دانشمندان، فیلسوفان، مربیان، معلمان و همه دست‌اندرکاران مسائلی تربیتی جهان این است که با انتخاب روش‌های مناسب این سرمایه‌های خدادادی در راه شایسته‌ای به کارافتند و برای ترقی و تعالی فرد، خانواده، کشور و حتی جهان و تمام بشریت به کار گرفته شوند.

بنابراین همه کوشش‌هایی که در راه رسیدن به این اهداف صرف می‌شود و تمامی اعمال و رفتاری که از جانب والدین، مربیان و معلمان صورت می‌گیرد تا این مقصود حاصل شود، تربیت نام دارد. در این میان به کارگیری نوع تنبیه و تشویق برای آگاه کردن کودکان موضوعی بسیار مهم و تعیین‌کننده در تربیت آنان است.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

اصطلاح همه رفتارهای کودکان مؤثر و کارساز است. تنبلی و تعلل نیز از زمره این رفتار به‌شمار می‌آید. شخصیت کودکان در مقایسه با بزرگسالان از ساختار نسبتاً ثابت و انعطاف‌پذیری برخوردار نیست. آنان تقریباً به آسانی تحت تأثیر عوامل محیطی قرار می‌گیرند و مناسب با این عوامل منشی و رفتار خود را تعیین می‌کنند. بنابراین تشویق و تنبیه در ایجاد یا حذف رفتارهای کودکان بیشتر از ستین دیگر است.

در استفاده مناسب و صحیح از تشویق و تنبیه

دو اصل مهم وجود دارد: نخست، تعیین دقیق رفتاری که باید پاداش گیرد یا تنبیه شود، دوم، استفاده یکنواخت و مداوم از پاداش و تنبیه ضروری است والدین راجع به تک‌تک مشکلات عاطفی، روانی و رفتاری و احیاناً انحرافات و بزهکاری انسان به خانواده و مدرسه و به خصوص به مراحل رشد اولیه آنها برمی‌گردد.

روانشناسان عقیده دارند هر رویدادی که در زمان کودکی اتفاق می‌افتد، اثری از خود بر جای می‌گذارد که ممکن است در زندگی آینده کودک بسیار تأثیرگذار باشد. به عبارت دیگر آگاه کردن کودک از رفتاری که درست

نموده از وظایف والدین است، اما والدینی که کودکان را تنبیه می‌کنند از شیوه‌ای روشن آزاردهنده به کودک برای حذف یا کاهش رفتار نامناسب استفاده می‌کنند.

تحقیقات علمی ثابت کرده‌اند این روش یعنی تنبیه کودک در درازمدت اثر خود را از دست می‌دهد، چون آموزش مقطعی محسوب می‌شود و دارای ارزش مقطعی بیش نیست.

متأسفانه والدین از تنبیه کودک به صورت جمعی بیشتر استفاده می‌کنند که این خود علاوه بر نشان دادن اینکه والدین توانایی برقراری رابطه با کودک خود را ندارند، نشان‌دهنده اطلاعات پایین در زمینه پرورش صحیح تربیت از جانب آنهاست.

روش دیگر والدین برای آموزش تربیت به فرزندان استفاده از شیوه تشویق است. تشویق کردن یعنی ارائه محرک خوشایند کودک برای تکرار عمل شایسته در او. تشویق کردن در بیشتر مواقع سبب ایجاد انگیزه در کودک می‌شود و شایسته است، اما متأسفانه استفاده نادرست و اغراق‌آمیز و افراطی از تشویق کودک سبب تقویت رفتارهای دیگر در کودک می‌شود، مانند لجاج و به عبارتی خوسر شدن

کودک، چون کودک به تنهایی قدرت و توانایی شناسایی رفتار درست از نادرست را ندارد، اما این ذهنیت را دارد که در برابر هر رفتار شایسته، گرفتن پاداش و تشویق شدن وجود دارد. بنابراین افراط و تفریط در زمینه تنبیه و تشویق دارای آثار سوء فراوان در آینده و حال کودک است.

مساوردی همچون توجه نکردن به کودک برای مدت کوتاه، نخریدن مایحتاج نه چند ضروری او، گله کردن ملایم و بدون تحقیر از او نزد پدر، هشدار به او در مورد عواقب بد کارهایش، محروم کردن او از تماشای کارتون و فاصله گرفتن موقت از اسباب‌بازی‌هایش می‌شود.

در خاتمه باید تأکید کرد ایجاد انگیزه‌های درونی برای انجام دادن یا ندادن رفتار، پایدارترین و مؤثرترین شیوه تربیت کودکان است. یادمان باشد هدف از تشویق و تنبیه کودک شکل دادن به رفتار اوست و نباید فراموش کرد این رفتار کودک است که مورد تکرار و اصلاح قرار می‌گیرد. بنابراین نباید هیچ‌گاه کل شخصیت کودک را برای رفتارش زیر سؤال برد و مورد تشویق یا نکوهش قرار داد.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.

بسیاری از والدین اوتیسم‌دار فرزندان خود را در یک اتاق به تنهایی می‌بینند.